

ΠΑΡΑΚΛΗΤΙΚΟΣ ΚΑΝΩΝ

ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΓΙΟΝ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΑ

ΚΑΙ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ ΧΑΡΑΛΑΜΠΗΝ³⁴

Ποίημα τοῦ Ὁσίου Νικοδήμου τοῦ Ἁγιορείτου

Ὁ Ἱερεύς· Εὐλογητὸς ὁ Θεὸς.

Ὁ ἀναγνώστης· Ἀμήν. Ψαλμὸς ρμβ' (142). Θεὸς Κύριος (τετράκις)

Ἦχος δ'. Ὁ ὑψωθεὶς ἐν τῷ Σταυρῷ.

Τῷ ἀθλοφόρῳ οἱ πιστοὶ δεῦτε πάντες, ευσεβοφρόνως προσπεσόντες βοῶμεν Ἱερομάρτυς ἔνδοξε Χαράλαμπε, ῥῦσαι τοὺς τιμῶντάς σε, λοιμικῆς ἀσθενείας, πάσης περιστάσεως, καὶ δεινῶν καὶ κινδύνων, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου, ἀθλητὰ· σὲ γὰρ προστάτην κεκτήμεθα ἅπαντες.

Δόξα. Καὶ νῦν. Θεοτοκίον.

Οὐ σιωπήσωμέν ποτε, Θεοτόκε, τὰς δυναστείας σου λαλεῖν οἱ ἀνάξιοι· εἰ μὴ γὰρ σὺ προΐστασο πρεσβέουσα, τίς ἡμᾶς ἐρύσσατο ἐκ τοσοῦτων κινδύνων; τίς δὲ διεφύλαξεν ἕως νῦν ἐλευθέρους; οὐκ ἀποστῶμεν Δέσποινα ἐκ σοῦ· σοὺς γὰρ δούλους σώζεις ἀεὶ ἐκ παντοίων δεινῶν.

Ὁ Ἀναγνώστης (χῦμα). Ψαλμὸς Ν' (50).

³⁴ ΔΕΚΚΟΥ Π. ΕΥΑΓΓΕΛΟΥ, Ἅγιος Χαράλαμπος ὁ Θαυματουργός, Βίος καὶ παρακλητικὸς κανὼν, ἐκδ. Σαῖτης, Ἀθήνα.

Ὡδιὴ α΄. Ἦχος πλ. δ΄. Ἀρματηλάτην Φαραώ...

Ταῖς πρὸς Χριστὸν σου ἱεραῖς ἐντεύξεσι, μάρτυς ἀοίδιμε, τῶν κινδύνων ῥῦσαι, καὶ δεινῆς κακώσεως, καὶ πάσης περιστάσεως, καὶ αἰσχροῦς ἀμαρτίας, ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, καὶ τῶν δυσμενῶν κατακρίσεως.

Ὁ τῶν ἀπάντων Βασιλεύς καὶ Κύριος, ψυχῆς σου τὸ φαεινόν, προειδῶς παμμάκαρ, λαμπρῶς καθωράϊσεν, ἱερωσὺνη, ἅγιε, διαπρέψαντα λίαν, εἶτα ἀθλήσεως λάμψεσι, σὲ εἰς οὐρανούς προσελάβετο.

Δόξη ἐνθέως διαπρέπων, ἔνδοξε, ἐν οὐρανοῖς κατοικεῖς, σὺν ἀγγέλοις μάκαρ, καὶ ἁγίων τὰγμασι, δυσώπησον τὸν Κύριον, παρῶρησίαν ὡς ἔχων, ἡμᾶς ῥυσθῆναι κολάσεως, νόσου τε καὶ πάσης πωρώσεως.

Θεοτοκίον.

Ἡ ὑπὲρ λόγον τὸν Θεὸν κηῆσασα, εὐλογημένη ἀγνή, καὶ τῶν οὐρανῶν, νοερά στρατεύματα, τῷ κάλλει σου λαμπρύνουσα, Παναγία Παρθένε, καταύγασον τοὺς οἰκέτας σου, πάσης ἐξελοῦσα σκαιότητος.

Ὡδιὴ γ΄. Οὐρανίας ἀψίδος.

Παναοῖδιμε πόθῳ, σὲ ἀνυμνῶ ἅγιε, τὰχος τῶν κινδύνων καὶ σάλου, πάντας ἀπάλλαξον, ταῖς ἱκεσίαις σου, πρὸς τὸν Θεὸν καὶ εἰς ὄρμον, σωτηρίας εὐθυνον τοὺς σὲ γεραίροντας.

Ὁ Θεὸς τῶν ἀπάντων, δημιουργὸς Κύριος, χάριν σοι παρέσχε θεόφρον, τὴν τῶν ἰάσεων, ἣν σὺ ἐζήτησας, ὑπεραθλῶν αὐτοῦ πόθῳ, καὶ λαβῶν τοῖς δούλοις σου παράσχου ἅγιε.

Θειοτάτη προνοία, παρὰ Θεοῦ δέδοσαι, πᾶσι τοῖς πιστῶς σε τιμῶσι, μάκαρ Χαράλαμπες, διὸ ἀπέλασον, ἅπασαν νόσον καὶ βλάβην, χάριν παρεχόμενος τὴν ἐπουράνιον.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεοῦ σε Μητέρα, καὶ γηγενῶν καύχημα, πίστει ἀνυμνοῦμεν, Παρθένε, καὶ μακαρίζομεν, ῥῦσαι Πανάχραντε, τῆς ἐνεστώσης ἀνάγκης, τοὺς πιστῶς ὑμνοῦντάς σε τὴν ὑπερύμνητον.

Ὡιδὴ δ΄. Σὺ μου ἰσχὺς, Κύριε.

Σὺ ἀθλητὰ, καταφυγὴ μου καὶ δύναμις, σὺ προστάτης, σὺ μου καὶ ἀντίληψις, πλουτῶν σοφὴ ὄντως πρὸς Θεόν, παρῶρησίαν μάκαρ, ὡς στεφανίτης ἀήττητος, διὸ καὶ πᾶσαν νόσον, ἀπελαύνων παράσχου, τοῖς πιστοῖς θείαν χάριν καὶ ἔλεος.

Ὅλοσχερῶς, πρὸς τοὺς ἀγῶνας ἐχώρησας, ὡς ὑπάρχων, ἱερεὺς θαυμάσιος, καὶ δυσμενῶν ὄπλα καὶ ἰσχύν, τῇ θείᾳ ἰσχυΐ, καταβαλὼν ἀξιύμνητε, στεφάνων ἡξιώθης, οὐρανίων παμμάκαρ· διὸ ῥῦσαι ἡμᾶς πάσης θλίψεως.

Ἰλέως σὺ, ἱερομάρτυς Χαράλαμπες, τοῖς σοῖς δούλοις, εἷς παμμακάριστε, διδούς αὐτοῖς χάριν δαψιλῇ, ταῖς σαῖς ἰκεσίαις, ἐλαύνων νόσους καὶ σκάνδαλα, καὶ χάριτος ἐνθέου, ἀξιῶν ὡς προστάτης, πᾶσαν νόσον καὶ βλάβην ἀπέλασον.

Θεοτοκίον.

Νοοῦντες σοῦ, τὸ ὑπὲρ λόγον μυστήριον, Θεοτόκε, ἄχραντε Θεόνυμφε, τῶν οὐρανῶν τὰ γματα σεμνή, θάμβει γεγηθότως, συνέχονται ἐκπληττόμενα, διὸ ἡμᾶς Κυρία, λοιμικῆς ἀσθενείας, καὶ κολάσεως ῥῦσαι Ὑπέραγνε.

Ὡιδὴ ε΄. Ἵνα τί με ἀπώσω.

Ἵπερύμνητον μάκαρ, τὸν Θεὸν τῶν ἀπάντων σὺ ἀνεκήρυξας, λαμπρῶς ἐν τῷ σταδίῳ, Χαράλαμπες θεόφρον, ὃν ἀεὶ καθικέτευε, τῶν ἐνεστώτων κακῶν, ῥῦσαι ἡμᾶς καὶ νόσων.

Νῦν σὲ μάρτυς πλουτοῦντες, πρὸς Θεὸν τῶν ἀπάντων πρέσβυν θερμοτάτον, καὶ ἀεὶ παμμάκαρ ἰκετεύομεν ῥῦσαι τῶν θλίψεων, καὶ δεινῆς μανίας, τῆς ἐνεστώσης νόσου τάχους, καὶ κινδύνων καὶ πάσης κακώσεως.

Γλασμὸν τῶν πταισμάτων, παρεχόμενος πᾶσι τοῖς εὐφημοῦσί σε, ταῖς λιταῖς σου μάρτυς, τὴν μανίαν ἐν τάχει ἀπέλασον, μάκαρ πάσης νόσου, καὶ πάσης βλάβης καὶ κακίας, ἀξιῶν οὐρανοῦ λαμπρότητος.

Θεοτοκίον.

Ὡς Θεὸν τετοκυῖα, ὑπερύμνητε Κόρη θεοχαρίτωτε, θαυμαστῶς ἰσχύεις, ὅσα βούλει ὑπέραγνε Δέσποινα· διὸ πάντας ῥῦσαι, νόσου παντοίας καὶ γεένης, καὶ κολάσεως πάσης ἐξάρπασον.

Ὡιδὴ στ'. Τὴν δέησιν ἐκχεῶ.

Ἀγίως τὴν βιοτὴν διήνυες, ἱερεὺς διατελῶν θεοκήρυξ, εἶτα σοφὲ, μαρτυρίου ἀγῶσιν, εἰς οὐρανοὺς ἀνελήλυθας ἄριστε· διὸ λιταῖς σου πρὸς Χριστὸν, πᾶσαν νόσον ἀπέλασον τᾶχιστα.

Ναόν σου τοῦ Παναγίου Πνεύματος, ἐγνωκότες οἱ πιστοὶ εὐφημοῦμεν, πάσης ὀργῆς, καὶ ἀνάγκης καὶ νόσων, καὶ τοῦ ἁώρου θανάτου ἀπάλλαξον, λιταῖς σου πρὸς τὸν Λυτρωτὴν, παναοίδιμε μάρτυς Χαράλαμπες.

Νοοῦντες τὴν παρῴρησιαν ἅγιε, ἣν πλουτεῖς πρὸς τὸν Χριστὸν ἀθλοφόρε, πίστει ἀεὶ, εὐφημοῦμέν σε μάκαρ, τὴν λοιμικὴν ἐξ ἀνθρώπων ἀπέλασον, μανίαν τὴν λυμαντικὴν, ταῖς λιταῖς σου Χαράλαμπες ἔνδοξε.

Θεοτοκίον.

Ἡ μόνη τὸν Λυτρωτὴν κηῖσασα, σὺ ὑπάρχεις Παναγία Παρθένε, ὃν ἐκτενῶς, ὑπὲρ πάντων δυσώπει, οἰκτειρηθῆναι τῷ Θείῳ ἐλέει σου, τυχεῖν τε τῆς ἐν οὐρανῷ, ἀπολαύσεως δόξης καὶ χάριτος.

Διάσωζε ἱερομάρτυς τοὺς πίστει σε εὐφημοῦντας, ταῖς πρὸς Χριστὸν λιταῖς σου Χαράλαμπες, κινδύνων καὶ ἀσθενείας ἀπάσης.

Ἀχραντε, ἡ διὰ λόγου τὸν Λόγον....

Ὁ Ἱερεὺς μνημονεύει. Εἶτα το Κοντάκιον. Ἦχος δ'.

Προστασία τῇ ἱερᾷ σου θεόπνευστε, ἱκεσία πρὸς τὸν Χριστόν, ἱερώτατε, οἰκτείρησον ἡμᾶς, Χαράλαμπες, σοφέ, δωρούμενος ἡμῖν τὴν λύσιν τῶν δυσχερῶν ἔνδοξε, ἀποσοβῶν πᾶσαν νόσον καὶ λοιμικὰς ἀσθενείας, ὡς ἀντιλήπτωρ τῶν πιστῶν, πανασίδιμε ὀξύτατος.

Καὶ εὐθύς τὸ Προκείμενον. Ἦχος δ'.

Δίκαιος ὡς φοῖνιξ ἀνθήσει, καὶ ὡσεὶ κέδρος ἡ ἐν τῷ Λιβάνῳ πληθυνθήσεται

Στίχος: Πεφυτευμένος ἐν τῷ οἴκῳ Κυρίου, ἐν ταῖς αὐλαῖς τοῦ Θεοῦ ἡμῶν ἐξανθήσουσιν.

Εὐαγγέλιον. Ἐκ τοῦ κατὰ Ἰωάννην. (ΙΕ' 17-27 καὶ ΙΣΤ' 1-2)

Εἶπεν ὁ Κύριος τοῖς ἑαυτοῦ Μαθηταῖς· Ταῦτα ἐντέλλομαι ὑμῖν, ἵνα ἀγαπᾶτε ἀλλήλους. Εἰ ὁ κόσμος ὑμᾶς μισεῖ, γινώσκετε, ὅτι ἐμὲ πρῶτον ὑμῶν μεμίσηκεν. Εἰ ἐκ τοῦ κόσμου ἦτε, ὁ κόσμος ἂν τὸ ἴδιον ἐφίλει· ὅτι δὲ ἐκ τοῦ κόσμου οὐκ ἐστέ, ἀλλ' ἐγὼ ἐξελεξάμην ὑμᾶς ἐκ τοῦ κόσμου, διὰ τοῦτο μισεῖ ὑμᾶς ὁ κόσμος. Μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν. Οὐκ ἔστι δούλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ. Εἰ ἐμὲ ἐδίωξαν, καὶ ὑμᾶς διώξουσιν· εἰ τὸν λόγον μου ἐτήρησαν, καὶ τὸν ὑμέτερον τηρήσουσιν. Ἀλλὰ ταῦτα πάντα ποιήσουσιν ὑμῖν διὰ τὸ ὄνομά μου, ὅτι οὐκ οἶδασι τὸν πέμψαντά με. Εἰ μὴ ἦλθον, καὶ ἐλάλησα αὐτοῖς, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ πρόφασιν οὐκ ἔχουσι περὶ τῆς ἁμαρτίας αὐτῶν. Ὁ ἐμὲ μισῶν καὶ τὸν πατέρα μου μισεῖ. Εἰ τὰ ἔργα μὴ ἐποίησα ἐν αὐτοῖς, ἃ οὐδεὶς ἄλλος πεποίηκεν, ἁμαρτίαν οὐκ εἶχον· νῦν δὲ καὶ ἐωράκασι, καὶ μεμισήκασι καὶ ἐμὲ καὶ τὸν πατέρα μου. Ἄλλ' ἵνα πληρωθῇ ὁ λόγος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ αὐτῶν, ὅτι ἐμίσησάν με δωρεάν. Ὅταν δὲ ἔλθῃ ὁ παράκλητος ὃν ἐγὼ πέμψω ὑμῖν παρὰ τοῦ πατρὸς, τὸ Πνεῦμα τῆς ἀληθείας ὃ παρὰ τοῦ πατρὸς ἐκπορεύεται, ἐκεῖνος μαρτυρήσει περὶ ἐμοῦ· καὶ ὑμεῖς δὲ μαρτυρεῖτε, ὅτι

ἀπ' ἀρχῆς μετ' ἐμοῦ ἐστε. Ταῦτα λελάληκα ὑμῖν, ἵνα μὴ σκανδαλισθῆτε. Ἀποσυναγώγους ποιήσουσιν ὑμᾶς· ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς, δόξη λατρεῖαν προσφέρειν τῷ Θεῷ.

Δόξα.

Ταῖς τοῦ ἀθλοφόρου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Καὶ νῦν.

Ταῖς τῆς Θεοτόκου, πρεσβείαις Ἐλεῆμον, ἐξάλειψον τὰ πλήθη τῶν ἐμῶν ἐγκλημάτων.

Στίχος: Ἐλεῆμον, ἐλέησόν με ὁ Θεός.

Καὶ τὸ παρὸν προσόμοιον.

Ἦχος πλ. β'. Ὅλην ἀποθέμενοι.

Μὴ ἐγκαταλίπης μέ, παραπτωμάτων εἰς χάος, ἀθλητὰ Χαράλαμπες, ἀλλὰ τᾶχος ἔξελε τῆς πωρώσεως· θλίψις γὰρ ἔνδοξε, καὶ ἀχλὺς τήκει με, τῶν ἀπειρῶν παραπτώσεων, ὧν μὲ ἀπάλλαξον, τᾶχος ἱερεῦ πανασίδιμε, πρὸς Κύριον πρεσβείαις σου, ὡς θερμὸς προστάτης τῶν δούλων σου, δέομαι θεόφρον, ἐπάκουσον ἡμῶν τῶν ταπεινῶν, ἐξαγαγὼν πάντας ἄγιε, τῶν δεινῶν καὶ θλίψεων.

Τό, Σῶσον ὁ Θεὸς τὸν λαὸν σου.

Ὡιδὴ ζ'. Παῖδες Ἑβραίων

Σῶσον παμμάρκα σουσ οἰκέτας, περιστάσεως καὶ ζάλης ἐναντίας, ταῖς εὐχαῖς σου σοφέ, πρὸς Κύριον βοῶντας, εὐλογητὸς εἶ Κύριε ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας. (Δίς)

Ἄγιον πάτερ τῶν ἀγίων, καθικέτευε ὑπὲρ τῶν σὲ τιμώντων, ἀπαλλάτων αὐτούς, κακώσεως καὶ σάλου, εὐλογητὸς εἶ κράζοντας, ὁ Θεὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἐτεκες ἄχραντε Μαρία, τὸν ἀχώρητον Δεσπότην τῶν ἀπάντων, ὃν ἀεὶ ὡς Υἱόν, ὑπὲρ ἡμῶν δυσώπει, νόσου καὶ πάσης θλίψεως, ἀπαλλάξαι Παναγία.

Ὡιδὴ η' . Τὸν ἐν ὄρει ἀγίῳ.

Ἴκετεύει ὁ θεῖος Χαραλάμπης, σὲ τὸν μόνον τῆς δόξης Βασιλέα, ἀποσοβῆσαι λοιμικὴν ἀσθένειαν, τῶν ὑμνολογοῦντων, καὶ δοξολογοῦντων, αὐτὸν εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὁ τῶν ὅλων Θεὸς τρισὶ προσώποις, προσκυνούμενος οἰκτείρησον τὸν κόσμον, τοῦ Χαραλάμπους Σῶτερ ταῖς δεήσεσι, δέει σὲ ὑμνοῦντα, καὶ δοξολογοῦντα, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Ἡ Θεότης Πατὴρ Υἱὸς καὶ Πνεῦμα, ταῖς λιταῖς Χαραλάμπους πάντας ῥῦσαι, τῶν δυσχερῶν καὶ πάσης περιστάσεως, πίστει σὲ ὑμνοῦντας, καὶ ὑπερυψοῦντας, εἰς πάντα τοὺς αἰῶνας.

Θεοτοκίον.

Ἡ Παρθένος καὶ μόνη Θεοτόκος, τὸν Παντάνακτα ἀλήκτως ἱκετεύει, ὑπὲρ ἡμῶν ῥυσθῆναι περιστάσεων, ἀνυμνολογοῦντων, ὡς Θεὸν τῶν ὅλων, αὐτὸς εἰς τοὺς αἰῶνας.

Ὡιδὴ θ' . Ἐξέστη ἐπὶ τούτῳ.

Ἐξίστανται οἱ τύραννοι ἀθλητά, θεωροῦντες τὴν χάριν τὴν ἔνθεον, τὴν ἐπὶ σοί, μάρτυς, ἐνεργοῦσαν ὑπερφῶς, ἠνίκα ἐξηρητήθησαν, ἄνω εἰς ἀέρα καὶ ὁ τμηθεὶς, τὰς χεῖρας ἀοράτως, καὶ ξύλον τὸ βλαστήσαν, ταῦτα θεώμενοι ἐξέστησαν.

Τὴν νόσον τὴν λοιμώδη καὶ μιᾶραν, ἀπελαύνων, Χαράλαμπες ἔνδοξε, ῥῦσαι ἡμᾶς, πάσης δυσχερείας τῶν δυσμενῶν, δαιμόνων τε κακώσεως, πονηρῶν ἀνθρώπων καταδρομῆς, καὶ φθόνου καὶ μανίας, καὶ τῆς συκοφαντίας, καὶ τῆς κολάσεως, ἀοῖδιμε.

Τριάδα ὑπερούσιον προσκυνῶν, σὺν ἀγγέλοις Χαράλαμπες ἔνδοξε, ταῖς σαῖς λιταῖς, οἴκτειρον ἰκέτας σου ἱερέ, καὶ τοὺς ὑμνολογοῦντάς σε, πάντων ἀδοκῆτων καὶ συμφορῶν, ἀπάλλαξον θεόφρον, παντοίας τε κακίας, καὶ τῆς γεένης παμμακάριστε.

Θεοτοκίον.

Κυρία τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν βροτῶν, καὶ ἀπάσης τῆς κτίσεως Δέσποινα, τῆς ἀπειλῆς, σάλου τε κακίας τῆς μιᾶρας, καὶ βασκανίας ἄχραντε, καὶ ζηλοτυπίας τῆς βδελυρᾶς, ἀπάλλαξον ταχέως, τοὺς σὲ δοξολογοῦντας, καὶ αἰωνίου κατακρίσεως.

Τὸ Ἄξιόν ἐστι καὶ τὰ παρόντα Μεγαλυνάγια.

Ἀθλοφόρων κλέος τὸ ἱερόν, μάρτυρα Κυρίου, Χαραλάμπην νῦν οἱ πιστοὶ, ἐλατῆρα ὄντα, ἰσχυρόν πάσης νόσου, καὶ παθῶν μετὰ πόθου ὑμνολογήσωμεν.

Αἴτημα ὑπάρχει θαυματουργέ, τοῦτο σὸν θεόφρον, ἀπελαύνειν τὴν λοιμικὴν, νόσον ἐξ ἀνθρώπων διὸ αὐτὴν ὀξέως, ἀπέλασον λιταῖς σου, καὶ πᾶσαν κάκωσιν.

Θρόνῳ παριστάμενος τῷ φρικτῷ, τοῦ Θεοῦ τῶν ὅλων, ἐκδυσώπει ὑπὲρ ἡμῶν, ῥύσασθαι κινδύνων, καὶ πάσης ἄλλης βλάβης, καὶ τῆς ἐπικειμένης ἡμῖν κολάσεως.

Χαραλάμπην πάντες τὸν θαυμαστόν, ἱερομαρτύρων ἀγλαΐσμα τὸ φαιδρόν, πόθῳ εὐφημοῦντες, βοήσωμεν συντόμως, λιταῖς σου πρὸς τὸν Κτίστην, ἡμᾶς οἰκτείρησον.

Δεῦτε φιλομάρτυρες εὐλαβῶς, μνήμην Χαραλάμπους ἀνυμνήσωμεν τοῦ κλεινοῦ, πρὸς αὐτὸν βοῶντες, σοὺς δούλους σκέπε μάρτυς, λοιμικῆς τε νόσου, καὶ πάσης θλίψεως.

Καὶ τό, Πᾶσαι ἀγγέλων.

Τρισάγιον, καὶ τὸ Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ'.

Ὡς στῦλος ἀκλόνητος τῆς Ἐκκλησίας Χριστοῦ, καὶ λύχνος αἰείφωτος τῆς οἰκουμένης σοφέ, ἐδείχθης, Χαράλαμπες, ἔλαμψας ἐν τῷ κόσμῳ, διὰ τοῦ μαρτυρίου, ἔλυσας τῶν εἰδώλων τὴν σκοτομαίναν, μάκαρ. Διὸ ἐν παρηρησίᾳ Χριστῷ πρέσβευε σωθῆναι ἡμᾶς.

Ὁ ἱερεὺς ὡς ἔθος μνημονεύει.

Ἐν τῇ ἀπολύσει ψάλλομεν τὰ παρόντα. Ἦχος β'.

Ὅτε ἐκ τοῦ ξύλου Σε νεκρόν.

Πάντας ἔλεεῖς, μάρτυς Χριστοῦ, τοὺς σοὶ προσδραμόντας ἐν πίστει, ταῖς ἰκεσίαις ταῖς σαῖς, ἀθλητὰ Χαράλαμπες ἀξιοθαύμαστε· διὸ οἴκτειρον ἅπαντας, καὶ νῦν τοὺς σοὺς δούλους, τάχιστα ῥυόμενος, τῶν ἀδοκῆτων δεινῶν, θλίψεως καὶ νόσου βαρείας, πάντων δυσχερῶν καὶ κινδύνων, καὶ τῆς ἐν γέενῃ κατακρίσεως.

Δεῦτε Ἑλλήνων παῖδες εὐλαβῶς, νῦν κατασπασώμεθα πάντες, γονυκλινῶς ἀδελφοί, τὴν κάραν τὴν πάντιμον, τοῦ Χαραλάμπους πιστῶς, τὴν ἐκβλύζουσαν θαύματα, ὡς ῥεῖθρα Νειλῶα, Στεφάνου πρωτομάρτυρος, ἐν Μετεώροις Μονῇ· ῥῦσαι, ἐκβοῶντες σοὺς δούλους, ἐκ πειρατηρίων καὶ πόνων, καὶ παντοίων νόσων ἱερόαθλε.

